

'DURACELL, MRS. TANAKA SAID'

FERDINANDO FREGA

DURACELL, DEDİ BAYAN TANAKA

Japon Ölümü

The Art of Attraction · 12

O gün Milano'daki genel merkezdeydim. Pazarlamacılara bir ürünün yalnızca insanlara koklatılarak nasıl satılabileceğini anlatmam gerekiyordu; bu, kimsenin daha önce hiç düşünmediği bir şeydi.

Kişisel bakım ürünleri satıyorduk ve yiyecekle hiçbir zaman hiçbir bağımız olmamıştı. Ama mantıklı görünen şey gerçeklikte başka bir boyutla karşılaştı; orada fantezi kara romanla evlendi ve birdenbire gerçeğe dönüştü.

Fikir şuydu: bir müşteriden bir ürünün tepsisini koklamasını istesek, bize preslenmiş kartondan başka bir şey koklamadığını söylerdi. Ben de ona, markanın tek başına ardındaki başarının kokusunu alamadığını söyleyen kişi olurdum.

Hahahahahahahaha.

Ama arka planda kaybolmayalım. Hikâye bununla ilgili değil.

Sosisli sandviçimden daha yeni dönmüştüm ki, tam kapıcı kulübesinin yanındaki çıkışta CEO'mu tam çıkmak üzereyken buldum. Beni yanına çağırdı ve dedi ki: "Frega, benimle gel. Pazarlamacılarla oynamayı bırak, asla anlamayacaklar, seni sahada çalışırken görene kadar anlamayacaklar. Haydi,

havaalanına gidiyoruz, bir Gillette meslektaşını karşılayacağız, Japonya'nın yeni CEO'su Bayan TANAKA'yı.

“Göreceksin, hoş bir kadındır ve Calabrialıları sever. Uzun zaman önce senin oralardan bir erkek arkadaşı varmış; bunu bana Boston'daki son yönetim kurulu toplantımızda söyledi.”

“Ama Dottore, ben Japonca bilmiyorum, oralarda hiç kız arkadaşım olmadı, nasıl davranacağımı da ne diyeceğimi de bilmem. Oraya hiç gitmedim.”

“Hadi, bin arabaya, sen sür. Milano Malpensa'ya gidiyoruz, yolda anlatırım. Sekreterime söyleyeceğim, seni arayan herkese benimle görevde olduğunu söylesin.”

Önümüzde yaklaşık elli dakikalık yol vardı ve bana kişisel sorular sormaya başladı: aile, çocuklar, iyi tanıdığı babamdan haberler. Hiç iş yok. Ancak havaalanından önceki son on dakikada, gelen kişi hakkında bana birkaç teknik ayrıntı verdi.

Bayan Tanaka kısa süre önce bir kayıp yaşamıştı, babasının ölümü, ve bu taziyelerimizi sunmak için iyi bir fırsattı. Satır aralarından, Duracell'in küresel yönetim kurulundan geldiği ve Gillette'teki bu taze atamayı yalnızca birkaç çeyrek önce aldığı anlaşıyordu. Ama bunun ardında ne yattığına dair hiçbir şüphe yoktu, en azından benim enlemlerimde.

Gelişini gördüm: orta boylu, zarif, gülümseyen. CEO'm onu iki yanağından ritüel öpücükle sıcacık selamladı. Bende böyle bir yakınlık yoktu ve elini öpmekle yetindim; o da gülümsedi.

Önce tuvaleti kullanmak, sonra da bir şey içip birkaç kelime konuşmak için barın küçük masalarından birinde durmak istedi.

Kısa süre sonra döndü, öncekinden de taze ve daha da güzel kokulu, ve CEO'm ona dönüp taziyelerini sundu. O şöyle cevap verdi:

“Ölüm bütün dünyada aynıdır, ama ölüme bakan ve hayatın hikâyesini anlatanların felsefesi, bir Doğu halkı için Batılınınkinden çok uzaktır.” Ne demek istiyordu?

“Siz onu hatırladığınızda ağlarsınız. Biz onun hikâyesini anlatırken gülümseriz, çünkü o yalnızca olduğu şeyin içinde değil, yaptığı şeyin içinde yaşar.”

Hem yeni hem de zor bir kavramdı. Dengemi kaybetmedim, ama sindirmekte zorlandım.

Sonra bana döndü ve kusursuz bir Calabria lehçesiyle dedi ki: “Capisci sti.”

Hahahahahahahaha.

İkisi yaklaşık on dakika baş başa kaldılar, özel bir konuşmada, ben de onun sözlerini düşünmeye devam ettim. Yanımdan geri geçerken veda etti ve uzaklaştı, giderken de arkasından bağırarak seslendim:

“Bayan Tanaka, capiscia aaaa.”

Gülümsedi ve uzaklaştı.

Genel merkeze dönmek için arabada elli dakika daha. CEO sessiz kaldı, hiçbir şey söylemedi, ben de soru sormadan sürdürdüm, ta ki bir noktada bana şunu söyleyene kadar:

“Japon meslektaş senin hoş bir adam olduğunu söyledi, ama sana karşı dikkatli olmamı da.” Neden?

“Senin gibi insanların şirketler için çalışmadığını, onları yönetmediklerini de söyledi.” Peki ne yapıyorlar?

Gülümsedi ve cevap verdi: “Capisci sti.”

Ferdinando